

долу съ главата, като най-неприемливо. Въпросътъ за паритѣ задави всички други, но изходъ не виждахъ.

Всички тия работи, които сега възбуждатъ усмивка, тогава се мислѣхъ и вършехъ отъ хора инакъ сериозни. Обаятелниятъ блясъкъ и новостта на прѣдприятието, гледано прѣзъ призмата на въображението, замглявахъ разсѣдъкътъ имъ. Само фанатическата вѣра въ едно нѣщо докарва до таково заслѣпление ума.

Огняновъ слуша всичкитѣ тия разговори намръщено. — Азъ щъ ги намѣряхъ паритѣ! каза той изведнѣжъ. Всичкитѣ го изгледахъ очудени.

— Отъ дѣ ще ги земешъ? попита Врагата неволио.

— То е моя работа, отговори Огняновъ.

Тоя отвѣтъ прѣсѣче смѣлостта за други питання.

Ганчо Поповъ поиска думата.

— Господа, вече е късно, та прѣди да се дигне комитетътъ, нека свършимъ и тая работа. Има нѣкои нови членове, които не сж се още подписали на протокола на съзаклатието. Нека заповѣдатъ да си турятъ имената. И той положи дивитя прѣдъ тѣхъ.

Новитѣ членове бѣхъ Врагата, Господинъ Фратю и Кандовъ.

Послѣднитѣ двама подписахъ безъ колебание, но първия стори това не безъ вътрѣшна борба.

— Братя, обърнѣ се той смутено, ами ако се хване тая книга? отивамъ си за права Бога...

— Какъ за права Бога? не си ли съзаклетникъ и революционеръ? попита Франговъ.

— Такавъ съмъ братя, но азъ имамъ къща...

— И ние имаме, туряй тамъ името си, да има черно на бѣло, каза пощъ Димчо сърдито.

— Враговъ, срамота! извика Огняновъ строго.

Врагата подписа съ съкрушенъ видъ. Но вмѣсто „Христо Враговъ“, както въ търговескитѣ си писма, той се подписа съ измѣнени слова; „Ристю Врагата“, както